

[Vagn Bro.]

Tid gældende Sikkerhedsforvaring overfor de paa Kønshedsforbrydelsernes og i visse Tilfælde Berigelses- og Voldsforbrydelsernes Omraade for hele Samfundet og, hvad den første Gruppe af Forbrydelser angaar, særlig for Børn og Kvinder farlige Forbrydere, og derfor lægger vi afgørende Vægt paa disse nye Bestemmelser. Her er Uskadeligheds-synspunktet det raadende og med Rette. Indførelsen af disse to sidste Institutioner er netop et af de Forhold, som vi fra Venstres Side lægger afgørende Vægt paa.

Idet jeg skal forbigaa adskillige andre Indvendinger og Fordele, som der maaske ellers kunde være Grund til at nævne, skal jeg slutte med at sige, at vi fra Venstres Side under Hensyn til den Begrundelse, at Lovforslaget, alt taget i Betragtning, staaer mere rationelt overfor Bekæmpelsen af Kriminaliteten, agter at stemme for dets Vedtagelse.

Elmquist: Jeg skal ikke komme ind paa nogen længere Omtale af Spørgsmaalet om Dødsstraffens Afskaffelse eller Bevarelse, som indgaaende blev drøftet ved anden Behandling. Jeg havde ved denne Behandling Lejlighed til at gøre udførlig Rede for, hvad der efter min Mening kunde tjene til Forsvar for Bevarelsen af denne Straf, ogsaa for det, som jeg mente talte imod Afskaffelsen. Naar jeg har taget Ordet i Dag, er det for at anbefale, at ogsaa de, der er stemte for Dødsstraffens Bevarelse, uanset at det dertil sigtende Ændringsforslag ikke er blevet vedtaget, stemmer for det foreliggende Lovforslags Vedtagelse ved tredje Behandling i dette høje Ting.

Vi, der stemte for Ændringsforslaget, der sigtede til at bevare Dødsstraffen, beklager selvfølgelig, saaledes som det ærede Medlem Hr. Vagn Bro udtalte, i allerhøjeste Grad, at dette høje Ting har vedtaget denne Strafs Bortfald. Vi gør det af mange Grunde, men ganske særlig, fordi vi nærer Ængstelse for, at der skal komme til at foreligge Tilfælde, hvor Mord maaske vilde kunne undgaa og vilde blive undgaaet, hvis Drabsmanden maatte regne med Risikoen for selv at miste Livet. Vi har den ubetingede Tro paa, at saadanne Tilfælde kan komme til at foreligge, og at saadanne Tilfælde har foreligget, og er denne vor Tro rigtig, vil Følgen af Dødsstraffens Afskaffelse blive, at uskyldigt Blod vil blive ofret, hvor dette kunde være forhindret.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg udtalte ved anden Behandling, at intet Menneske paa hele Jorden er i Stand til at bevise, at det ikke er Tilfældet, at nogen skulde kunne

lade sig afskrække fra at begaa Mord ved Bevidstheden om, at vedkommendes eget Liv risikeres.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel fremførte, at der kun i 7 Tilfælde var ikendt Livsstraf i Løbet af 18 Aar, og han føjede til, at naar der ikke var flere Tilfælde, troede han ikke paa, at Dødsstraffen kunde have nogen generalpræventiv Virkning. Det ærede Medlem udtalte altsaa nu sin ubetinget manglende Tro paa, at Dødsstraffen kunde have nogen generalpræventiv Virkning. Jeg synes ikke, dette er ganske i Kontinuitet med den Opfattelse, det ærede Medlem har givet Udtryk for ved tidligere Lejligheder. Jeg skal blot minde om, at han ved anden Behandling — Sp. 3762 — udtalte — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere et Par Linier —:

„Den er ikke fuldbyrdet siden 1892; dens generalpræventive Virkning, som er dens værdifuldeste, er knyttet netop til Fuldbyrdelsen og derfor bortfaldet herhjemme“.

Altsaa, der indrømmer den ærede Ordfører, at han mener, den har generalpræventiv Virkning, naar den bliver fuldbyrdet. Nu i Dag hævder han, at selv om Livsstraf i nogle af de 7 Tilfælde var blevet fuldbyrdet, vilde det ikke have haft nogen generalpræventiv Virkning, dertil var Tilfældene for faa.

Men ligesom jeg mener, at der er Uoverensstemmelse mellem, hvad den ærede Ordfører har udtrykt ved de forskellige Lejligheder, saaledes er han i alt Fald i Uoverensstemmelse med, hvad andre — jeg siger udtrykkelig andre — ansete Kriminalister mener om dette Spørgsmaal.

Jeg vil gerne henvise til det Interview med Landsdommer Haack, der fandtes i „Berlingske Tidende“ i Mandags — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse nogle Linier. „Berlingske Tidende“ spørger:

„Kan man tillægge Frygten for Dødsstraffen nogen Betydning ved Motivdannelsen hos Morderen?“
„Berlingske Tidende“ siger:

„Vi har rettet Spørgsmaalet til Landsdommer O. Haack, en Dommer med rig Erfaring om Forbrydernes Psykologi, men tillige en af de Jurister herhjemme, der har ofret Spørgsmaalet om Dødsstraffen største teoretisk Interesse.“
Landsdommer Haack svarer paa dette Spørgsmaal:

„I nogle Tilfælde maaske, men i Almindelighed regner Forbryderen ikke med at skulle miste Livet. Han vil enten